

[Chr. Madsen.]

så talte Arbejdsgiverforeningens formand i Esbjerg og sagde, at man ikke skulle lave forbedringer i det forslag, for det var arbejdsmarkedets parter blevet enige om, og det havde man bare at rette sig efter. Det rettede udvalget sig så efter. Jeg vil da ikke håbe, det kommer til at gå sådan ved behandlingen af dette lovforslag: at vi sidder og arbejder os frem til noget, der betyder en forbedring, og så kommer der nogle udefra — de parter, der har gennemført kompromiset — og siger: I skal holde fingrene væk fra det forslag, vi har skrevet. Det var derfor, jeg stillede arbejdsministeren det pågældende spørgsmål; men jeg håber altså ikke, det kommer til at gå sådan. Konstellationen i folketinget er jo en anden end dengang. Det flertal, der nu er, skal jo som meget omtalt bruges.

Arbejdsministeren siger videre, at Akasserne fuldt og helt er gået ind for det foreliggende lovforslag. Det rigtige er jo at sige, at repræsentanter for De samvirkende Arbejdsløshedskasser er gået ind for forliget. Jeg tror ikke, det er rigtigt at sige, at arbejdsløshedskassernes kompetente forsamlinger er gået ind for det, for hvis der havde været mulighed for, at sagen var blevet behandlet i arbejdsløshedskassernes kompetente forsamlinger, tror jeg nok, jeg kan sige, at der ville være kommet en vældig kritik af det forslag.

Det er i høj grad mærkeligt, at man er gået ind på dette forlig. Af den betænkning om arbejdsanvisning og kontrol, som blev afgivet i 1964 — eller var det i 1965? — fremgår det klart, at de samme repræsentanter ikke ville gå med til, at det offentlige skulle have med kontrol og anvisning at gøre. Der gik altså ikke mere end et år, før de ændrede deres standpunkt til det stik modsatte. Jeg tror altså ikke, det er rigtigt at sige, at arbejdsløshedskasserne fuldt og helt er gået ind for det foreliggende lovforslag.

Så talte arbejdsministeren og de øvrige partiets repræsentanter om, at det måske ville være rigtigt, at dette lovforslag blev prøvet i socialreformkommissionen. Det er efterhånden blevet en stående kliché, at man, når sociale ydelser, sygekassedag-

penge og som i dette tilfælde arbejdsløhedsunderstøttelsen, skal forhøjes, henviser til socialreformkommissionen. Det blev jo sagt tydeligt og klart af socialministeren, dengang kommissionen blev nedsat, at denne kommission ikke på nogen som helst måde skulle forhindre sociale fremskridt i folketinget.

Men det ser altså ud til, at man vil skubbe så meget over i den kommission, at der sker et væsentligt tempotab, som måske vil forhindre sociale fremskridt i folketinget. Socialt kyndige folk her i landet har jo ellers i mange, mange år sagt, at den urimeligt lave arbejdsløhedsunderstøttelse var årsagen til, at man ikke kom hurtigt nok fremad med hensyn til andre sociale ydelser. Nu er vi i færd med at gennemføre det, som disse socialforskningsfolk ønskede: en forhøjelse af arbejdsløhedsunderstøttelsen til et betydeligt niveau, således at en lav arbejdsløhedsunderstøttelse ikke længere skulle forhindre en forbedring af alle andre sociale ydelser. Derfor må det være rimeligt, at vi nu gør os helt klart, at vi er inde på noget, der kan fremme en hel del andet socialpolitisk. Hvis vi forhøjer arbejdsløhedsunderstøttelserne til en procent, der giver erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, er det i hvert fald ikke arbejdsløhedsforsikringen, der fremover vil være årsagen, hvis man ikke kommer videre på andre områder. Det kan efter min mening udmærket lade sig gøre, hvis man vil. Den politiske situation er nu sådan, at der er store muligheder for, at det, man har haft som et gammelt, gammelt ønske: erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, er inden for rækkevidde; det har aldrig været inden for rækkevidde før. Nu kan det gennemføres, og det er derfor, jeg mener, det må stå i loven — ikke i lovens bemærkninger — at der skal gives erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Så kan man diskutere procentens højde i forhold til den aktuelle indkomst.

Til slut et par bemærkninger til venstre og de konservative. Nu har man i mange, mange år talt om, at kasserne og kassernes administration osv. skal ændres. Men man må da gøre sig klart, at med de refusionsbestemmelser, der nu kommer i loven, er det forbi med at tale om ændring af administrationen m. v., for herefter bliver det jo arbejdsløs-